NOVÝ DOMOV

Goldie

Ellen Milesová

bambook

bambook

NOVÝ DOMOV

Goldie

Ellen Milesová

Pro Sammy – předobraz Goldie,
nejlepší parťačku při čtení

Kapitola 1

Kája se probudil s pocitem sevřeného žaludku. Co se děje? Asi minutu na to nemohl přijít. Pak se v posteli přetočil a podíval se na hodiny. Bylo 3:46 ráno a Kája uslyšel hlasité *tádý-tádý-dá* z tatínkova pageru. Pan Petřík byl dobrovolný hasič. Když mu začal pípat pager, někde ve městě hořelo.

Kája slyšel, jak jde tatínek po schodech dolů. Pak uslyšel bouchnutí dveří hasičského auta a nastartování motoru. Chvilku ležel a dělal si trochu starosti. Rozhodl se, že zůstane vzhůru, dokud se tatínek nevrátí. Musel ale usnout, protože když se znovu probudil, venku už svítilo slunce a na budíku viděl 7:16.

Kája si promnul oči a vylezl z postele. Pak seběhl dolů do kuchyně a podíval se z okna ven. Tatínkovo červené auto na příjezdové cestě nebylo.

Maminka připravovala francouzský toust, zatímco Adámek – Kájův mladší bráška, kterému neřekli jinak než Kulihrášek – lezl po podlaze u jejích nohou. Z vůně skořice se Kájovi začaly sbíhat sliny. „Je taťka –“ začal Kája.

„Tatínek je v pořádku,“ odpověděla maminka. „Před chviličkou volal. Byl to velký požár, ale všichni jsou v pořádku.“

Kája si nahlas oddechl. Bylo super mít tatínka hasiče, ale někdy o něj měl strach.

„Brzy bude doma,“ řekla maminka Kájovi.

„A kde hořelo?“ zeptala se Líza, která právě vešla do kuchyně a šoupala přitom bačkorami po podlaze. Promnula si oči a zívla. Líza byla Kájova starší sestra. Vždycky jí po ránu trvalo trochu déle, než se úplně probrala.

„Na jedné farmě za městem,“ odpověděla maminka.

Líza se po těch slovech hned probudila. „A zvířatům se nic nestalo?“ zeptala se.

Maminka zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne.“ Otočila francouzský toust na pánvi. „Připravte stůl, dobře?“

Tohle byl jasný důkaz, že je všechno v pořádku. Kdyby ne, maminka by je určitě neúkolovala.

Protože nebyl důvod dělat si starosti, Kája se rozhodl položit svou oblíbenou otázku, kterou dával rodičům každé ráno: „Takže proč nemůžeme mít psa?“ zeptal se.

Maminka si povzdychla. „Už s tím zase začínáš?“ Vyndala z lednice pomerančový džus a rozlila ho do čtyř sklenic a Adámkova dětského hrnečku. „Musíme o tom mluvit každý den?“

„Jen dokud nebudeme mít psa,“ řekla Líza s ospalým úsměvem.

„Nejdřív jste tvrdili, že nemůžeme mít psa, protože máme malý byt,“ připomněl Kája mamince její slova. „Pak jsme se ale přestěhovali do tohohle velkého starého domu, kde je spousta místa.“ Následoval Lízu kolem stolu a na každý ubrousek, který položila na stůl, dal vidličku. „Ale místo psa jsme si adoptovali Kulihráška.“ Kája se podíval na brášku. Někdy si stěží vybavil jeho skutečné jméno.

Ale od chvíle, kdy se u nich doma objevil – mrňavé neposedné mimino –, mu začali říkat Kulihrášku. „Je malý jako Kulihrášek," řekl tehdy pan Petřík a ta přezdívka už Adámkovi zůstala.

Adámek se na Káju usmál a vydal zvuk napodobující zaštěkání.

„I když si myslí, že je pes, tak jím není," poznamenal Kája. „Je to jen mrňous, který rád leze po podlaze, žebrá o jídlo a spí v psím pelíšku."

„A nosí hračky v puse," dodala Líza.

„To je jen takové období," řekla maminka jako vždycky. „Vyroste z toho, až mu bude – "

„Sedmnáct," dořekl za ni Kája stejně, jako to vždycky dělával tatínek. Tohle byl totiž tatínkův oblíbený vtip. Ovšem mamince to tak vtipné nepřipadalo.

„No nic," pokračoval Kája, „říkala jsi, že miminko a pes najednou by bylo moc práce. Tvrdila jsi, že musíme počkat, až Kulihrášek povyroste. No a teď už povyrostl. Jsou mu dva a půl roku! Už není mimino."

„Ne, to není," souhlasila maminka a tvářila se přitom trochu smutně. Milovala miminka. A koťátka. Ale ne štěňátka. Pan Petřík vždycky žertoval, že jeho manželka je na kočky, a ne na psy. Paní Petříková se pokaždé ohradila, že na tom nevidí nic špatného. Vyrostla s kočkami a byla na ně zvyklá. Ale zbytek rodiny kočky nezajímaly. Její ostatní členové totiž milovali psy.

„Takže proč nemůžeme mít štěňátko?" zeptali se jednohlasně Kája s Lízou.

„Bingo," otočil se Kája na Lízu. „Dlužíš mi laskavost. Po jídle uklízíš stůl." Líza na něj vyplázla jazyk. Kája se usmál. Vždycky se mu podařilo říct „bingo" dřív než jí.

„Štěňátko mít budeme," odpověděla maminka. „Někdy. Až nastane ten správný čas a objeví se to správné štěňátko."

„A to bude kdy?" naléhal Kája. „Až mně bude sedmnáct?" Někdy měl pocit, že čeká na štěňátko už věky. To nebylo fér. Všichni kamarádi měli psa. A nikdo si ho nepřál víc než Kája a Líza a Adámek. Nikdo by se o něj

nepostaral líp, nenaučil ho spoustu skvělých triků a nemiloval ho tak jako oni tři.

„To poznáme," řekla maminka. „Až nastane ta správná chvíle, poznáme to." Už zase nasadila ten známý tón. Tón, který znamenal, že je načase změnit téma.

Ale zdálo se, že Líza si toho nevšimla. „Kdybychom měli psa, cítili bychom se lépe," řekla. „Věděla jsi, že majitelé psů jsou šťastnější, zdravější a mnohem vyrovnanější než lidé, kteří psa nemají? A navíc pes učí děti zodpovědnosti. A pes může taky pomáhat hlídat dům a umí zachránit lidi při požáru."

Maminka jako na obranu zvedla obě ruce před sebe. „To stačí!" vykřikla. „Všechny tvoje argumenty jsem už slyšela, Lízo, a vím, že jsou pravdivé. Ale taky vím, že s malým štěňátkem je spousta práce a nadělá nepořádek a řadu problémů," dodala a otočila se k pánvi na sporáku.

Kája věděl, co si maminka ve skutečnosti myslí. Že psi nechávají chlupy po celém bytě. Že okusují různé věci. Převracejí popelnice.

Štěkají. Existovalo mnoho důvodů, proč si nepořizovat psa. Maminka už je ani nemusela znovu vyjmenovávat.

Tentokrát i Líza pochopila, že téma je uzavřené. Sklouzla do své židle a vzala si noviny. „Skvělé, mami," usmála se. „Tvůj článek o schůzce školní rady je na první straně."

„Vsadím se, že mě pan Paleček požádá, abych o tom požáru něco napsala, i když jsem u toho nebyla," řekla maminka. Pan Paleček byl šéfredaktorem místních novin a nadřízeným paní Petříkové. Maminka si osušila ruce do utěrky. „Zavolám mu, jakmile se tatínek vrátí domů." Podívala se na hodiny. „Překvapuje mě, že tu ještě není. Myslím, že se pustíme do snídaně i bez něj, jinak vy dva přijdete pozdě do školy."

„Doufám, že se vrátí, než budeme muset jít," řekl Kája.

Maminka rozdělila francouzské tousty na dva talíře a odnesla je na stůl. Pak rozkrájela další toust a dala ho na Adámkův talířek, který položila na podlahu kousek vedle

Káji. Kája si všiml, že už vzdala snahu přinutit brášku, aby seděl ve své dětské židličce. „Javorový sirup?“ zeptala se a podala láhev se sirupem Kájovi.

Kája si přelil svůj toust pořádnou porcí sirupu. Pak si vzpomněl na svůj nový vtip. Kája vyprávěl vtipy skoro každé ráno. „Mami, víš, co nesnášejí psi?“

„Dávej pozor na sirup,“ napomenula ho maminka.

„Máš říct ‚nevím‘,“ opravil ji. Pak se podíval na svůj talíř. „Jejda.“ Jeho francouzský toast byl v javorovém sirupu prakticky utopený.

Maminka si povzdechla a natáhla ruku pro láhev sirupu. „Dobře, tak nevím,“ řekla.

„No přece vejce,“ řekl Kája.

„Proč vej–“ nechápala maminka. Ale než mohla dokončit větu, Kája vyskočil ze židle.

„No, protože nejsou slepice,“ zvolal a rozesmál se na celé kolo. „Chápeš?“ podíval se na ni. „Nesnášejí vejce!“

Kája si stačil sotva jedenkrát kousnout do toustu, když uslyšel tatínkovo auto na

příjezdové cestě. O minutu později vešel vyčerpaný tatínek do kuchyně. Měl svěšená ramena, obličej zamazaný od sazí a vlasy zplihlé z hasičské helmy.

„Tati!“ vykřikla Líza a hned se mu vrhla do náruče.

„Ahoj, tykvičko,“ řekl tatínek unaveným hlasem.

Kája si všiml velké boule nápadně se vzdouvající pod tatínkovou bundou. „Co je to?“ zeptal se a ukázal na ni.

Pak si všiml, že se ta boule hýbe. Vrtěla se a kroutila jako živá.

Tatínek se usmál a rozepnul o několik centimetrů zip u bundy.

„Tohle je Goldie,“ řekl.

Kája uviděl dvě čokoládově hnědá očka, dvě svěšené uši, vrtící se černý čumáček a chlupatou hlavu se zlatavou srstí celou umazanou od sazí.

„Štěně!“ vykřikl.

Kapitola 2

„Cože?“ Maminka se překvapeně podívala na tatínka.

Ten ale pohled neopětoval jí, ale Kájovi. „Přesně tak,“ řekl mu. „Je to štěňátko. Zlatý retrívr. Je jí asi jen deset týdnů. Myslím, že jí nic není, ale je to hodně vyděšená malá psí holčička.“

Štěňátko se rozhlédlo kolem sebe.

Tohle nové místo musím prozkoumat a proběhnout se tu a všechno tu očuchat a ochutnat. Ale nejdřív – bude tu bezpečno? Musím to zjistit.

Kája se opatrně ke štěňátku přiblížil. Pak mu velmi pomalu nastavil dlaň před čumáček, aby si ji mohlo očuchat. „Ta je ale krásná,“ zašeptal.

„Hafík!“ vykřikl Adámek.

Štěně sebou při hlasitém zvuku trhlo. „Neboj se,“ uklidňoval ho Kája. „Jsi v bezpečí.“

„Pavle –“ začala maminka a Kája podle tónu jejího hlasu poznal, že tatínek jí o štěněti předem nic neřekl.

„Já vím, Báro,“ začal tatínek a zvedl jednu ruku. „Měl jsem se tě nejdřív zeptat. Ale podívej se na ni, jak je maličká, a už si toho tolik prožila.“ Odtáhl od stolu židli a posadil se. Štěně dál vykukovalo z jeho bundy a rozhlíželo se kolem sebe velkýma, vyděšeným očima.

Líza na fenku zírala jako uhranutá. „Nic krásnějšího jsem ještě nikdy neviděla,“ řekla nakonec. „Necháme si ji, že ano?“

Rodiče se na sebe podívali.

„Tohle psí mrně bude potřebovat domov. Lidé, kterým vyhořelý dům a stodola patřily, si teď Goldie nechat nemohou. Poprosili mě, abych si ji vzal – dokud jí nenajdeme nový domov,“ vysvětlil tatínek.

„Takže štěně v dočasné péči!“ vykřikla Líza. Než Petříkovi adoptovali Adámka, měli

dvě děti v pěstounské péči. Byly to děti, které potřebovaly bezpečný, prozatímní domov, a tak bydlely dočasně u Petříků.

„Postaráme se o ni," prohlásil Kája. „Budeme ji krmit a venčit a česat a učit ji, jak se správně chovat, a budeme s ní cvičit triky a uklízet po ní, když udělá doma loužičku nebo –"

„Kájo," přerušila ho maminka.

„Zajistíme, aby byla šťastná a navždy v bezpečí," dořekl Kája.

„Kájo," zopakovala maminka. „Zadrž, zlato." Založila ruce na hrudi a opřela se o lednici.

Kája to nemohl vydržet. „Prosím!" žadonil. „Prosím!"

„Tatínek a já si o tom budeme muset promluvit," řekla maminka. „Není to tak snadné rozhodnutí."

V tu chvíli se rozlétly zadní dveře a do kuchyně vešel Sam. „Ťuky, ťuk," pronesl.

„Kdo je tam?" zeptal se Kája automaticky.

„Tady Sam," odpověděl Sam a hned si vzal talíř a přendal si na něj z pánve poslední

francouzský toust. Kájův nejlepší kamarád se zastavil u Petříkových skoro každý den na druhou snídani.

„A jsi sám?“ zeptal se Kája.

„Jasně že jsem Sam,“ řekl Sam. Oba chlapci vybuchli smíchy.

Maminka obrátila oči v sloup. „Dej si snídani, Same,“ řekla.

„Děkuji moc!“ pronesl Sam rozjařeně. Přitáhl si židli ke Kájovi, posadil se a natáhl se pro sirup. Pak se podíval na pana Petříka a láhev sirupu mu málem vypadla z ruky. „Ty jo!“ vykulil oči. „Štěně!“

„Jmenuje se Goldie,“ hlásil Kája. „Možná si ji necháme.“

„Vsadím se, že náš Rufus vypadal zrovna takhle, když byl ještě štěně,“ řekl Sam. „To jsem ještě nebyl na světě, takže si na to nepamatuji.“

Samův pes byl také zlatý retrívr. Rufus a Sam k sobě patřili odjakživa. Rufus byl velký, silný pes s nádhernou, zrzavě zlatavou srstí a roztomilým výrazem.

„Zlatí retrívři jsou jedno z nejoblíbenějších plemen v Americe," ozvala se Líza. „Patří také mezi nejinteligentnější, nejvěrnější a nejzdatnější psy." Ta slova citovala z plakátu „Plemena psů z celého světa", který měla v pokoji. Líza věděla o každém plemeni všechno, ať už to byl bernardýn nebo jorkšírský teriér.

„Rufus už není v takové kondici," řekl Sam. „Většinou doma už jen polehává a vypadá smutně. A to tak rád běhal a hrál si s míčkem. Teď je s ním nuda."

„Psi jsou pomalejší, když zestárnou," poznamenal Kájův tatínek.

„Rufus ale není tak starý." Sam si přilil na toust ještě trochu sirupu.

„Možná se nudí," řekla Líza. „Zkusil jsi mu dát nějaké nové hračky?"

Sam přikývl. „Šetřil jsem si kapesné celé dva týdny, abych mu mohl koupit létající talíř. Skoro se na něj nepodíval."

„Možná je prostě jen unavený," napadlo Lízu. „Nebo potřebuje nějaké psí vitamíny."

Konec ukázky